

Unicornii magici

Pădurea fermecată

Zanna Davidson

Ilustrații de Nuno Alexandre Vieira

Cuprins

Capitolul 1	7
Capitolul 2	18
Capitolul 3	28
Capitolul 4	52
Capitolul 5	70
Capitolul 6	81
Capitolul 7	95

Capitolul 1

Era începutul vacanței de vară, iar Zoe și verișoara ei Holly stăteau la mătușa lor May. Zoe își vizita mătușa în fiecare an, dar, pentru prima oară, nu putea scăpa de sentimentul că, acum, se petrecea ceva ciudat.

În fiecare noapte, chiar atunci când se pregătea să adoarmă, auzea scârțâitul ușii de la camera lui Holly, urmat de

un zgomot slab de pași. Cu siguranță
că verișoara ei punea ceva la cale!

Aceasta era ultima noapte pe care Holly
o petrecea la mătușa lor, iar Zoe era
hotărâtă să afle ce se întâmpla.

Se uită pe fereastra dormitorului, în
grădina scăldată în lumina lunii. Planul ei
era să urmărească și să aștepte. În sfârșit,
văzu o siluetă întunecată strecurându-se
pe cărare. Era verișoara ei, afară, în

grădină! Zoe o urmări o clipă
și apoi, cât putu de încet, se
stecură afară din cameră și
începu să coboare treptele,

pe vârful
picioarelor.

Nu putea
să nu se
gândească

la faptul că avea o legătură cu imaginea
poneilor agățată pe peretele camerei din
pod a lui Holly. Aceasta înfățișa niște
ponei magici care ieșeau dintr-un stejar,
fiecare având altă culoare, învăluiți într-o
lumină diafană, cu aripi sclipitoare.
Câteodată, Zoe o surprindea pe Holly
privind imaginea cu o expresie ciudată pe
chip. Nu era privirea aceea pe care o ai
atunci când ceva îți place, era mai degrabă
un fel de... *admirație*. De câteva ori, Zoe
o întrebase despre poză, dar Holly doar
clătinase din cap și schimbase subiectul.

Zoe deschise ușa din spate, care dădea
spre grădină, și păși afară, în lumina
argintie a lunii. Iarba era umedă și moale
sub picioarele ei goale, iar adierea blândă
a nopții îi mângâia obrazii. O zări pe
Holly la câțiva pași înaintea ei, stând sub

uriașul stejar de la capătul grădinii. Cu grijă, Zoe se îndreaptă spre verișoara ei.

Pe când se apropia, o putea auzi pe Holly fredonând ceva cu glas slab. Părea să fie o vrajă, dar Zoe nu reușea să înțeleagă cuvintele. Apoi, Holly puse mâna pe săculețul mic și scânteietor pe care-l purta la gât. Inima lui Zoe începu să bată mai repede.

Ce este? se întrebă ea. Așa cum strălucea în lumina lunii, săculețul părea să fie magic.

Holly își afundă degetele înăuntru și începu să presare asupra ei înseși un praf auriu, sclipitor. Zoe o urmărea cuprinsă de uimire, în timp ce o parte din praf fu purtat de adierea ușoară a vântului spre ea.

O clipă, praful auriu rămase în aer. Zoe întinse mâinile, astfel că acesta se așeză, ușor ca puful de păpădie, pe degetele ei. Se uită spre Holly să vadă ce va face în continuare, dar... verișoara ei dispăruse.

– Holly? o strigă Zoe.

Nu se auzi niciun răspuns. Apoi se petrecu ceva și mai ciudat... totul în jurul ei începu să crească. Stejarul, care întotdeauna fusese înalt, se ridica acum deasupra ei de parcă ar fi fost din țara uriașilor. Apoi, până și firele de iarbă se înălțară deasupra capului ei. Grădina mătușii May devenise o junglă, cu pietre de dimensiunile stâncilor și flori mari ca soarele.

Ce se întâmplă? se întreba Zoe. Apoi își dădu seama... nu creștea totul în jur. *Ea* era cea care se micșora. Și la fel pățise și Holly.

Zoe o putea vedea alergând spre o deschizătură dintre rădăcinile stejarului. *Trebuie să fi fost un praf magic*, se gândi Zoe. *Oare Holly e magică?*

Cu o sută de întrebări răsucindu-i-se în minte, Zoe îi strigă lui Holly să se oprească, dar era prea departe să o audă.

Va trebui să merg după ea, se gândi Zoe. *Trebuie să aflu ce se întâmplă.*

O clipă ezită, temându-se de ceea ce o aștepta, dar o parte din ea tânjea să

exploreze. „Ei bine”, își spuse, „n-am încotro.” Cu inima bătându-i puternic de emoție, Zoe păși printre rădăcini și văzu un tunel deschizându-se înaintea ei. Trase adânc aer în piept și alergă după verișoara ei.

La început, calea îi era luminată de o scânteie pâlpâitoare. Pereții tunelului erau de un maroniu auriu, iar pământul era moale și cald sub tălpile ei. Se simțea ca nisipul de pe plajă.

Chiar sunt în interiorul stejarului, se gândi Zoe. Se întâmplă ceva extraordinar.

„Am pornit într-o călătorie magică...”, își zise. „Oare unde mă va duce?”

Cu respirația tăiată din cauza alergatului, Zoe coti... și deodată se cufundă în întuneric. Nu-și putea vedea nici măcar mâinile în timp ce le agita

înaintea feței ei.

– Holly! strigă ea. Holly?

Totul în jur rămase în tăcere. Parcă verișoara ei dispăruse, luând cu ea și lumina.

Zoe întinse mâinile, liniștindu-se când degetele ei atinseră pereții calzi ai stejarului. În mod ciudat, nu-i era teamă. Stejarul avea ceva magic, ceva ce-i dădea un sentiment de siguranță.

Folosindu-și mâinile ca să se ghideze, Zoe băjbâi până ce, în sfârșit, zări lumina. Atunci observă că mai erau și alte poteci ce se desprindeau din calea principală, îndreptându-se spre nenumărate direcții diferite.

„Ce cale a urmat Holly?” se întreba Zoe. Era un singur mod de a afla. Începu să alerge din nou și, pe măsură ce se apropia